

Győri-Simon Dóra Cseresznyés flótás

A belvárosi utcákon még csak néhányan iparkodtak munkába. Közben ügyet sem vetettek a kapualjakban heverő embervázakra. Az a csinos lány sem foglalkozott velük, aki cseresznyét eszegetve jött a piac felől. Útját magok jelezték. Arról ábrándozott, hogy ezen a nyomon végre megtalálja őt az Igazi, amikor egyszer csak elejtette kezéből a még félig teli zacskót. Pár szem szanaszét szaladt a betonon, de ő nem hajolt utánuk, hagyta a méregdrága gyümölcsöt a francba, és felháborodottan elvágtatott. Meg sem állt az irodáig, pontosabban annak a mosdójáig, ahol hosszan mosta két napja manikűröztetett kezét, igazgatta a rohanásban szétszaladt rézvörös hajszálait. A megfelelő kifejezéseket kereste, amikkel majd elmesélheti a kollégáknak a vele történeteket. Azt, hogy Adoktorúr – akinek természetesen nem tudta sem a gúnynevét, sem egyéb körülményeit –, pont akkor, amikor ő a legcsodásabb álmodozás kellős közepén tartott, képes volt az orra előtt kimászni a bokorból. Mint valami undorító majom.

Adoktorúr akkurátusan húzta vissza a nadrágját, komótosan visszacsomózva a derekába fűzött kötözőmadzagot, amit pár perccel korábban a nagy sietségben kénytelen volt kettétépni. Hátrafordult, hogy ellenőrizze, az ágak mindent eltakarnak-e. Kicsit arrébb, egy tisztának látszó részen lehajolt, és a harmattól nedves fűbe törölte a kezét. Mikor felállt, meglátta a zacskót. Körülnézett. Az utca néma volt, nem számítva a madarakat meg Janka horkolását a tizenkettes kirakata alól. Összeszedegette a szemeket: egy rigó érdeklődéssel figyelte a ténykedését.

– Turdus merula – biccentett felé Adoktorúr, és a rigó nem lepődött meg, hogy tudja a nevét, látásból ő is jól ismerte már ezt az embert. Ezen felbuzdulva el is fogadott egy felé gurított cseresznyét.

Adoktorúr visszament a Janka melletti sarokba és eszegetni kezdte a gyümölcsöt. Ahogy az első cseresznyét forgatta az ujjai között, eszébe jutott Margit meg a nagyanyjuk. Margit mindig kettébontotta és gondosan ellenőrizte a szemeket. Az olyat nem volt hajlandó megenni, amelyikben lakót talált. A nagy meg nevetve dobálta a saját szájába a cseresznyéket és utána a tenyerébe köpte a magot. *Ha van benne hús, annál jobb*, magyarázta az unokáinak, ők meg versenyt öklendeztek egymással.

– Ha van benne hús, annál jobb – nézett fel az égre Adoktorúr és felemelte a cseresznyét, mintha a poharát emelné valakire. Aztán a szájába dobta, a magot meg a zacskóba fújta.

Janka épp időben ébredt ahhoz, hogy neki is jusson vitamin.

– Mindig mondtam, hogy szerencsés flótás vagy – bizonygatta a férfinak. Adoktorúr erre gurgulázva felnevetett: Margit sokszor nevezte cseresznyés flótásnak gyerekkorukban. A váratlan gyermeki hangra egy asszony megtorpant mellettük és rájuk bámult. Janka rögtön a pizsokfoltos markát nyújtotta felé.

– Lenne egy kis aprója, aranyoskám?

Az asszonynak, aki idén még csak egyszer vehetett cseresznyét a gyerekeinek a Lehelen, összetalálkozott a tekintete Adoktorúréval. A férfironsznak pont olyan árnyalatú volt a pupillája körüli rész, mint az ő fiának. Megborzongott és a kabátja zsebébe nyúlt. A kimarkolt aprót, vigyázva, nehogy hozzájuk érjen, a két alak mellé tette, és vissza se nézve továbbzaladt. Ezen a pár forintot meg a cseresznyén kívül egyéb nem jutott nekik aznap. A pucérra rágott-szopogatott magok a zacskóban ültek. Adoktorúr vitte őket magával, nem akart tőlük megválni.

A nagyanya cseresznye- meg meggymagokból rakta ki neki a betűket a viaszosvászonnal takart konyhaasztalon. Emlékezett, hogy mikor a többiek szeptemberben rácsodálkoztak az A-ra meg a B-re, ő előhúzta a Tizenöt éves kapitányt a táskájából. *Tudtam, hogy sokra viszed majd*, így gratulált neki az addigra őszbe csavarodott hajú tanító néni, mikor bő másfél évtizeddel később elvitte hozzá megmutatni a diplomáját. Arról a papírról fogalma sem volt, merre lehet, de a Gotti nénitől első év végén kapott, mostanra sárguló-foszladozó Kincskereső kisködmönt még őrizgette.

Este egy kávézó teraszának közelében, egy félreeső járdaszegélyen várta Jankát. Néha beleolvasott a könyvbe, az utolsóba, ami egykori könyvtárából megmaradt, máskor a terasz mellett kókadozó pálmát bámulta. Nem értette. Az sem volt a helyén. Azt sem értette, hogy a 12. szám alatti bolt gazdája miért üvöltözött velük olyan kíméletlenül. Semmi piszkot nem hagytak volna maguk után, ahogy máskor sem tették, tudták ők Jankával, hogy meg kell becsülni az ilyen kellemes helyet. Ma valahogy elbambulták az időt vagy a tulaj jött korábban, mindenesetre többé nem csövezhetnek a tizenkettesnél. Adoktorúr szívesen eldiskurált volna a boltossal még az emberi méltóságról, de a rémülten pislogó Jankára nézve rájött, hogy nincs miről vitáznia, ők egy ideje már nem emberek. Csak az a kár, gondolta, hogy az ilyen nememberek is vizelnek néha, és az a rohadék álmom is rájuk talál, tekintet nélkül arra, hol vannak éppen.

– Hol fogunk aludni? – morfondírozott. Valamelyik vaskorlással félbevágott padon ülve nagyon kényelmetlen, még úgy is, ha Jankával egymásnak támaszkodnak. Marad a hely a padok alatt. Margit is így aludt a kórházban, mikor a fiát műtötték, gondolta Adoktorúr, és megint a kókadt pálmára bámult. Aztán mögötte a teraszra, ahol jó illatú emberek üldögéltek. Kávéztak, fagyiztak, néha felálltak, elmentek vécére, kezet mostak vagy nem, saját döntésük szerint. Kifizették a méregdrága cechet, borralalót adtak a pincérnek, a gondjaikon rágódva hazamentek.

– Milyen jó lehet egy vadcsesznyefán aludni! – motyogta Adoktorúr, kezében a zacskót, benne a magokat lóbálva. Ezt a vadcsesznyefát olvasta valahol vagy egy filmben hallotta, már nem emlékezett. Vagy Margittól hallotta ezt is? Ki tudja, de valóban nem lehet rossz egy vadcsesznyefán aludni. Vagy bárhol, ahonnan nem zavarják el. Akár egy sima csesznyefán is. És milyen jó lenne, ha nem kellene azon se törnie a fejét, mit eszik aznap vagy holnap. Ha egy csesznyefán élne, csak kinyúlna a kezével és az ágyában rögtön meg is reggelizhetne. Fel kellene jutni valami fára, gondolta Adoktorúr, de nem egy pálmára, egy igazira, aminek ágai vannak, lombja van. De hol talál ilyet?

Felkecmergett a járdáról és elindult, hogy megkeresse Jankát. Néha lehajolt és az útjába kerülő virágágyásokba egy-egy csesznyemagot nyomott. Már annyi mindent kibírtak, majd kibírják azt is amíg fák lesznek belőlük. Akár vadak, akár szelídek, nekik mindegy, nem fognak válogatni! Nem kell más, csak némi szerencse. Némi szerencsével alig pár év és lesz hol aludniuk és lesz mit enniük. És a saját csesznyefájukon feketerigók lesznek a szomszédai.